

gen Anledning til at tage sig af denne Sag. I selve Klagenes Beskaffenhed og i den Maade, hvorpaa den forelaa, var der altsaa, som jeg har fremhævet, Grund for Udvalget til at tage sig af den. Dertil kom den Omstændighed, at Sagen havde sat meget ondt Blod, og at man vidste, at et stort Antal Medborgere satte megen Pris paa at faae den undersøgt. Endelig var der en tredie Omstændighed, som medførte, at Udvalget ikke kunde indskrænke sig til at henvise Sagen til Ministeren, nemlig den, at det var notorisk, at Politidirektøren ved den Maade, hvorpaa han var optraadt i Mai forrige Aar, ikke havde handlet paa egen Haand, men efter Konference med og Ordre af den daværende Justitsminister og den daværende Regjering. Dette vidste Enhver, som den Gang var i Kjøbenhavn, og Udvalget kunde ikke lade, som om det ikke vidste Ting, ethvert Memneffe vidste. Heraf synes mig klart at maatte følge, at det vilde have været den mest ligefremme Formalisme, om Udvalget havde indskrænket sig til at sige: Da det ikke fremgaar af disse Klager, at de forinden have været indsendte til Justitsministeren, kan Udvalget Intet have at gjøre med dem, men maa kun sige til Klagerne, at de skulde gaa til Justitsministeren. Der kunde ikke en Gang være Tale om at henvise en saadan Klage til Justitsministeren, thi efter den Terminologi, der bruges i Folkethinget, betyder Henvisningen af et Andragende til en Minister en Anbefaling til ham deraf, og da Sagen den Gang forelaa temmelig uoplyst, kunde det jo ikke falde os ind at anbefale den til Justitsministeren. Valget for os laa altsaa imellem enten at foreslaa Thinget slet ikke at tage Hensyn til disse Andragender eller at søge at danne os en selvstændig Mening om, søge at blive i Stand til at bedømme, hvorvidt der virkelig ved Politidirektørens Optræden var foregaaet noget Grundlovsstridigt. At det selvfølgelig var Politidirektørens Optræden, hvorom vi maatte have Oplysning, og som vi maatte sættes i Stand til at bedømme, selv om vi havde havt til Hensigt og ligefrem havde udtalt den Hensigt, at vi vilde drage Justitsministeren til Ansvar, følger simpeltfæn deraf, at det Onekte, hvorfor der kunde være Tale om at drage ham til Ansvar, var, at han havde tilladt Politidirektøren at handle, som slet er, eller i alt Fald havde undladt at skride ind bagefter og sætte ham under Anklage. Hvad gjorde vi da? Vi skrev til Justitsministeren i den, som det forekommer mig, mest høflige og forretningsmæssige Form, og vi gjorde os, i alt Fald gjorde jeg, som har konciperet Skrivelsen, mig til særlig Oagt at gjøre det klart for Justitsministeren, hvorfor vi ikke kunde indskrænke os til at henlægge disse Andragender eller henvise dem til Justitsministeren med en Anbefaling, men hvorfor vi havde troet, det var nødvendigt for os ikke at unddrage os for at undergive dem en selvstændig Under-

følgelse. Saaledes indledede vi Skrivelsen, hvorefter vi gik over til at bede Ministeren være saa god at meddele os de Aktstykker og Dokumenter, der forelaa, samt tillige at meddele os de Betragtninger, som havde gjort sig gjældende for ham i hans Dom over Politidirektørens Handlinger. Det vilde selvfølgelig være en stor Støtte og Hjælp for Udvalget, om det gennem saa dygtige Jurister som de Justitsministre, om hvem her er Tale, kunde faae de juridiske Opfattelser af disse Spørgsmaal klarede for os. Dette var Meningen med denne Skrivelse, men der var naturligvis ikke Tale om, som den høitærede Justitsminister yttrede forleden, at Udvalget vilde opfordre ham til at skrive en Memoire om Socialistisagen. Jeg tror heller ikke, at man blot med den mindste gode Villie kan slutte dette af vor Skrivelse, eller at den kan misforstaaes, som den er bleven det. Saaledes stod altsaa Sagen, efter at Skrivelsen var affendt. Vi fik derefter Justitsministerens Svar, som her foreligger trykt, og de andre Medlemmer ville altsaa være i Stand til at se, hvorledes den høitærede Justitsminister stillede sig til denne vor ærbødige Henvendelse til ham. Justitsministeren meddelte os de Klager, der vare komne til ham, og de Svar, han derpaa havde givet; men for Øvrigt og navnlig med Hensyn til Punktet om Beslaglæggelsen, som vi havde fremhævet, siger han, at Udvalget formentlig vil finde det naturligt, at han ikke gaar nærmere ind paa eller meddeler nogen Oplysning betræffende disse Klagepunkter, der ikke ere indbragte for „rette Vedkommende.“ Jeg har i den Del af Betænkningen, som skriver sig fra mig, tilladt mig nogle Bemærkninger ligeoverfor den bestemte Udtalelse om, at Folkethinget ikke skulde være Vedkommende i denne Sag, og jeg kan heller ikke i dette Dieblit forstaa den nævnte Sætning anderledes end da. Jeg kan ikke se Andet, end at der her med rene og klare Ord staar, at Justitsministeren ikke vil gaa nærmere ind paa disse Punkter, navnlig det om Beslaglæggelse, og ikke vil meddele os Oplysninger derom, ja han forlanger endog, at vi skulde finde dette naturligt. Den Sætning, som følger derpaa, er langt fra saa klar. Efter min Opfattelse er det i det Hele et temmeligt uklart Svar, men saa meget er vist, at der staar, at Justitsministeren ikke har fundet, at disse Handlinger af Politidirektøren indeholde nogen Tilfidesættelse af Grundlovsforskrifter eller af andre Lovbud, og at han derfor ikke kan efterkomme Udvalgets Begjæring om at faae meddelt Gjenparter. Derefter kommer der en Sætning, som indledes med: „for at“, hvilken Sætning jeg kun har opfattet som et Slags Citat af vor Skrivelse, og der er altsaa ingen Anledning til at finde Begjæringen ved Justitsministerens Skrivelse i denne Sætning. Den er et Citat af vor, alene med den Forskjel, at Ministeren, som allerede-omtalt, har forandret Ordet „bedømme